

MANTANA 1

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 13, číslo 1

leden 2010

ÚVODNÍK

Ahoj Horolezci, Horolezkyně i Horolezčata!

Nežli jsme se stačili pořádně rozkoukat, rok se s rokem sešel a my jsme vykročili, vyběhli či vylezli do toho letošního kula-tého yearu.

Náš Horoklub se letos, řečeno s p o l e č e n s k o - občanskou hantýr-

kou, stává „právně odpovědným“ za svoje činy a bude mu vystaven „průkaz totožnosti.“ Co popřát k tak pěknému mladistvému jubileu? Asi neskutečnou vytrvalost, nezdolnou vůli, nepohasínající nadšení, bezbřehou naději, krásnou inspiraci, stoupající výkonnost, dětinskou nápaditost, nakažlivou radost ...

Vám všem pak, kteří se snažíte tu naši společnou káru zase o kousek dále postrčit, chci upřímně poděkovat za Váš čas a obětavost.

Ať je tento rok lepší, než bude!

Horám Zdar 2010!

LeToš.

V tomto čísle nejdete:

- Petrohrátky aneb leze celá rodina
- Ötztal – ledy
- Věže na Chomutovsku - Citera
- Pozvánka na PKH a zimní metodiku

KALYMNOS

9. – 23.11.2009

Jiří Šťastný

První zmínku o lezení na Kalymnosu jsem zaregistroval na Lezci v květnu 2003, kdy zde Papouš popisoval pravidla pro tvorbu nových cest. Už tehdy jsem si říkal, že by tam mohlo být pěkně. Během dalších let jsem potkal několik kamarádů, kteří tam byli a moc si to pochvalovali. Když nám vloni Zástěráci nabídli půjčení domku, který si tam nechali postavit, už jsem neváhal a jen čekal na vhodnou příležitost. Ta se naskytla letos na podzim, v úvahu přicházel listopad, nejlépe v termínu mezi Posledním sla-

něním a Během na Jedlák. Původně jsem chtěl koupit letenky přes Click4Sky do Atén a pak nějak na Kos, ale po čtrnácti dnech, kdy se mi to pořád nedařilo na webu pořádit, jsem to vzdal a během pár minut je koupil od Lufthansy. Sice s přestupem navíc v Mnichově, ale s tím už se nic nedalo dělat.

Původně s námi měli letět ještě další dva až čtyři lidi, ale jak už to tak bývá, koeficient účastnosti opět zapracoval, takže v pondělí 9.11.2009 vyrážíme v pět hodin ráno do Prahy na letiště sami – já, Maruška a šestiměsíční Filípek. Trochu jsem se bál, jak bude Fíla cestování letadlem snášet, ale neměl s tím vůbec žádný problém. Teda kromě toho, že musel být při vzletu a přistání připoutaný, což nemá rád. Po menších problémech se zavazadly v Aténách, kdy nám v Praze tvrdili, že si je zde musíme vyzvednout a proclít, ale nakonec nám je poslali až na Kos, přistáváme přesně zde přesně podle časového plánu, tj. v 16.50 hod. Vyzvedáváme si zavazadla, bereme taxíka a spěcháme do přístavu,

kde na nás naštěstí čeká trajekt, který měl odjíždět v 17.00 hod. Jen co nastoupíme, zavírá dveře a my se za parádního západu slunce přesouváme na Kalymnos. V Pothii si již za tmy najímáme dalšího taxíka, který nás má dovézt do Castelli. Ptá se na přesné místo, kam jedeme, tak se mu snažím vysvětlit, že jsem tam ještě nebyl, ale že tam určitě trefím. Naštěstí mi Zástěráci cestu popsali opravdu dobře, takže po chvíli vjíždíme z asfaltu na šotolinu. Po chvíli taxíkář začíná stávkovat. Nakonec nás vysazuje kousek od domu, o kterém si po tmě myslíme, že je ten pravý. Hurá, klíče pasují, světla svítí, nezbyvá než Fílu rychle převléknout a uložit se s ním do postele, protože toho máme za celý den všichni plné zuby.

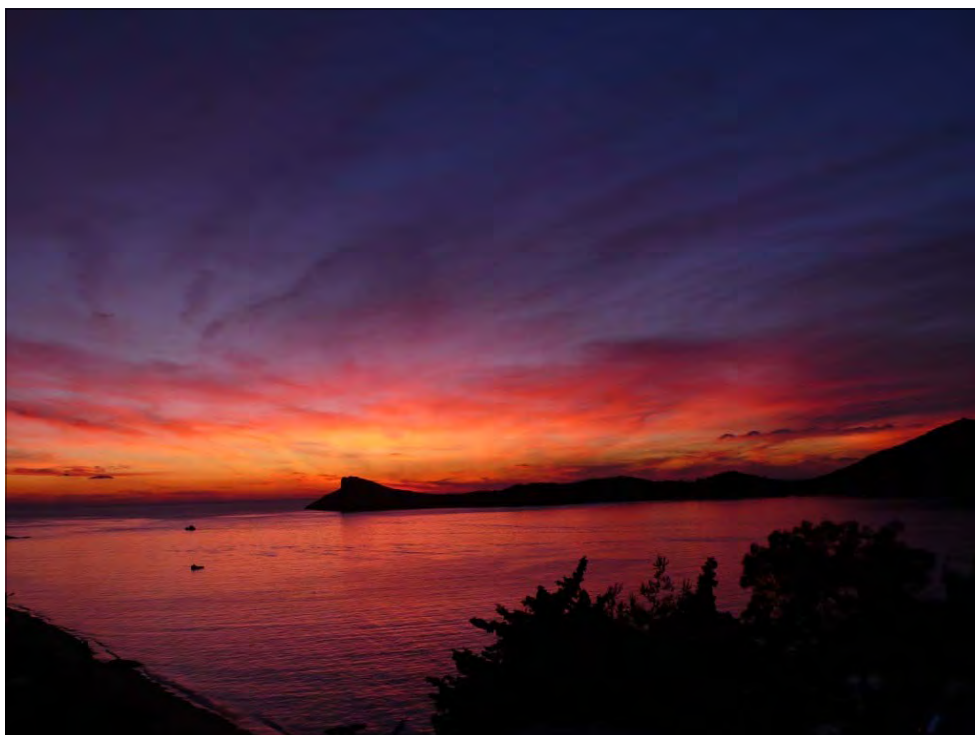

Další dny již jsou ve znaku pohody, sluníčka a spousty skal. Ty nejbližší, v sektoru Odyssey, jsou prakticky za domem, pár minut chůze do kopce. Proto tam míříme první dva dny a zkoušíme, jak to budeme s Filípkem sami zvládat. První den to je super, pod stěnou mu stavíme malý stan, když se mu chce spát, tak ho tam dáváme a jdeme lézt. Spěcháme, protože nevíme, jak dlouho mu to vydrží. Za hodinu už mám pěkně vytahané ruce a Fíla pořád spí. Dáváme celkem šest cest a pak se budí. Super, takhle by to nemělo chybu, ale další dny už spí jen zhruba půl hodiny, takže stíháme obvykle jen tři cesty, ale i tak jsme rádi, že vůbec můžeme lézt. V sektorech je docela dost lidí, jeden den nás bylo v lliadě přes třicet, takže když je nejhůře, požádám někoho, aby mě odjistil.

Během těch 14-ti dnů, které na ostrově

pobýváme, navštěvujeme všechny nejbližší sektory a později jezdíme autobusem i do těch vzdálenějších. Nakonec zjišťujeme, že Filípkovi je nejlépe v kočárku, a tak místo stanu s sebou do sektorů nosím kromě lezeckého vybavení i golfky. Musí na mě být úžasný pohled, jak s Filípkem na bříše, batohem na zádech a golfkami na batohu stoupám 20 min do kopce do sektoru Ghost Kitchen. Docela dobrý trénink. Ale ty úžasné krápníky, na které si může člověk při lezení i sednout, za to určitě stojí.

Pomalu si vytváříme denní režim, který nám nejvíce vyhovuje: po snídani jdeme do skal lézt, odpoledne se vracíme, Filípek se vyspí a večer se jdeme projít do Missouri buď na nákup nebo na večeři. Přitom nás provází západ slunce nad Telendosem, pokaždé jiný a vždy úžasný. Večerní návraty z taverny po tmě po zdi s Fílou a kočárkem v náručí zůstanou určitě na dlouhou

dobu uloženy v našich vzpomínkách.

Kromě prvních dvou dnů, kdy nám v noci trochu přšelo, jsme jinak měli celou dobu úžasně azuro s teplotami přes 20°C ve stínu (v poledne jsme na slunci v zívětří naměřili báječných 40°C). Dá se říci, že na půlku listopadu takřka ideální počasí.

Čtrnáct dní uteklo jak voda, je tady neděle 22.11. a to znamená, že zítra jedeme domů. Je tedy čas na úklid, ale hlavně na velké prádlo. Od rána pereme povlečení a potahy, takže na terase to za chvíli vypadá jak v cikánském táboře, protože tady to vše sušíme na šňůrách. Po obědě máme hotovo a můžeme vyrazit na poslední lezení do Odyssey. Večer ještě domlouvám na zítra taxíka a pak už jdeme brzy spát, protože ráno musíme stihnout trajekt, který odjíždí v 7.00 hod z Pothie.

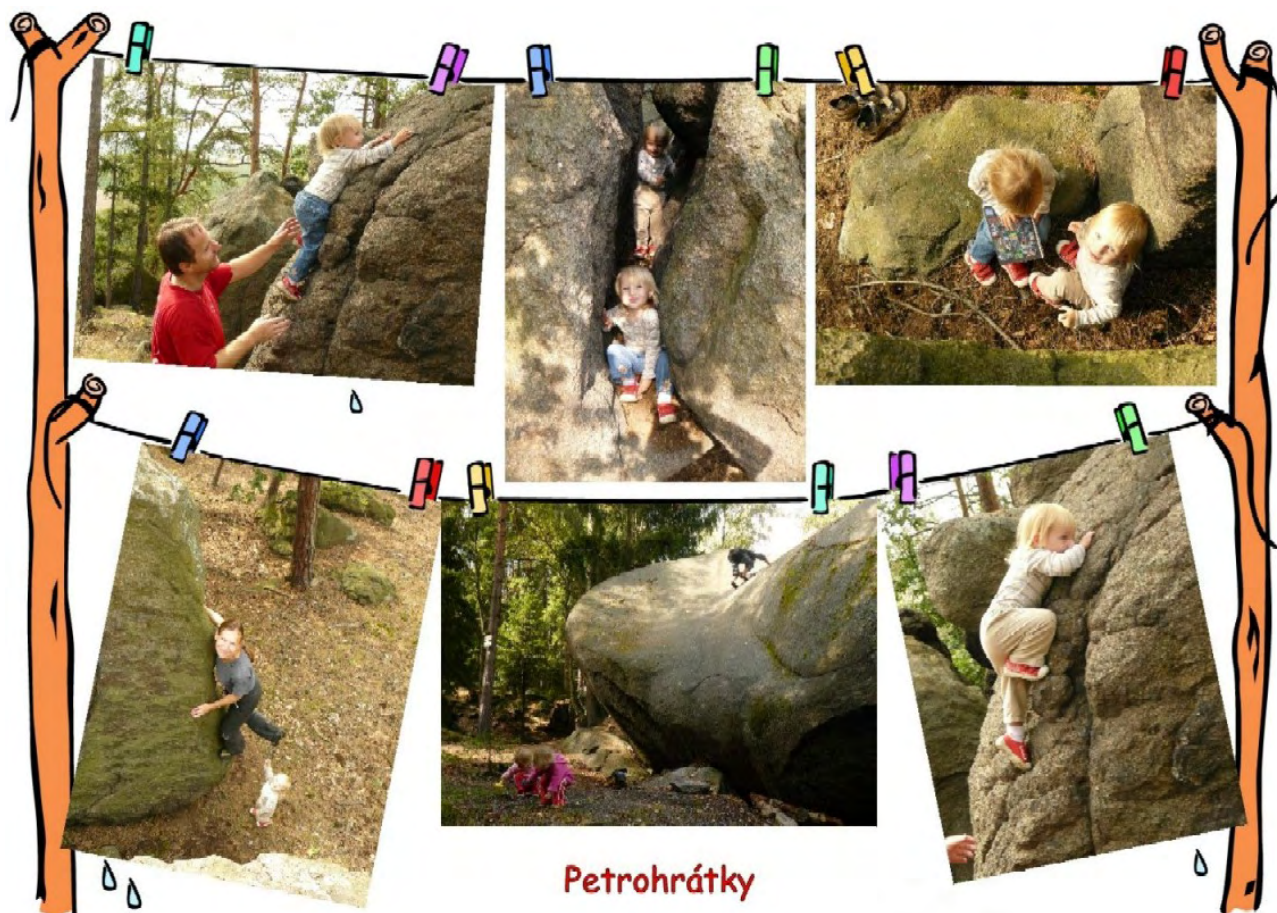
Cesta zpátky proběhla více méně bez problémů, akorát, že tentokrát nám poslali zavazadla pro změnu jen do Atén, takže jsme se pro ně museli vracet zpět do celního prostoru. Turbulence nad Mnichovem se sice Filípkovi moc nelíbily, ale zvládnul to jen s křikem, takže jsme v pět večer bez problémů přistáli na Ruzyňi. Uvítalo nás zde sychravé podzimní počasí, tak typické pro toto období roku. Ani se nám nechtělo věřit, že o pár tisíc kilometrů dál může být v tuto dobu ještě skoro léto.

Za Happy Family sepsal Jiřa

Petrohrátky aneb leze celá rodina

Milan Svinařík

(Díky pokračující oddílové populační explozi jsem se dokopal k sepsání několika řádků, aby naši kluboví kolegové ne-soucí status „rodič-čekatel“ věděli, jak to s malými horolezčatama někdy doopravdy chodí, respektive leze.)

Petrohrátky

Donedávna jsem si myslel, že nejlepší vynález v historii lidstva je kolo. Teď však vím, že je to babička. Přesněji řečeno "hlídací babička". S železnou pravidelností jí každou sobotu svěřujeme do péče naše dvě hodňoučké holčičky, abychom si s Květou mohli trochu vyrelaxovat tělo a ducha od rodičovských povinností. Ačkoliv babička s dědou a strejdou Jiříkem hraje celý den proti holkám přesilovku, nacházíme je večer po našem návratu vždy ve stavu krajního vyčerpání, kdy povětšinou děda leží na koberci a apaticky skládá sám kostky v komín, aby mu ho některá ze zlatíček vzápětí rozkopla. Strejda Jiřík střídavě migruje z pokoje do pokoje snažící se nebýt tam, kde zrovna jsou holky, což se mu v panelákovém bytě daří jen velmi těžko. Největší kondici z hlídacího tria vykazuje babička, která holky neustále forčekuje přebalováním, pitím, jídlem a podobnou starostlivostí, což

holky evidentně dere. Nicméně když na odchodu Květa ze srandy nadhodí: „Tak ahoj zítra!“ Tak se hlídací komando křečovitě zasměje a babička se slovy „dej pokoj“ za námi přibouchne výtah. Vidina společného víkendového opuštění se nám tedy opět vzdálila kamsi do budoucna, až budou holky větší, a tak nezbyvá, než se při nedělních výletech pokusit skloubit neskloubitelné. Lezení, relax a babysitting, nebo-li 3in1.

Období rychlých slánění k řvoucím miminům přikširovaným v kočárku máme už dávno za sebou a po pravdě řečeno, nebyl to zrovna můj šálek čaje. Jenže čas pádí mílovými kroky a naše dvě princezny s povahou „Tyranosaurus Rex“ už dávno nejenom běhají, ale i lezou po výškách, skákají, padají a dožadují se neustálé pozornosti. Pokud nemají každá svého body-

gárda, hrozí zkázou nejen sobě, ale i svému okolí. Jediný způsob, jak je udržet pod kontrolou, je dostat je do hry, aby byly aktivní. Obecně platí, že děti strašně rády napodobují své rodiče (zejména jejich jadrný slovník) a tak nás napadlo, což takhle s nimi zkusit bouldering? Třeba se na to chytí! A navíc z nízkého kamene se dá v případě nutnosti hbitě seskočit a lapit prchající robě mnohem snáz, než když je člověk přikurtovanéj lanem kdesi ve skalních výšinách. Další výhodou je nenáročnost na matroš, neb stačí jen lezečky, čímž se uvolní místo v batohu na batolecí fullservis, který beztak tvoří nejdůležitější součást nedělní výzbroje. Takže nápad by byl, zbývalo už jen vymyslet cíl nedělního výletu aneb kam za bouldrama. Bouldrovat se dá totiž sice všude, ale ne už tak s batolatama. Přeci jen balvan, byť sebevěhlasnější, ležící v dvoumetrových kopřivách není zrovna ideální terén pro rodinné sportovní odpoledne. Naštěstí mám za ty roky lecos proježděno, a tak jsem si vzal na mušku nedaleké Jesenicko. Takový Mlýnský vrch, kde jsou žulové balvany posázené v borovém háji na plochem temeni kopce, se mi zdál přímo jako stvořený pro náš experiment. Můj plán však lehce naboural nově vydaný průvodce po petrohradských bouldrech. Nedolal jsem totiž pokušení obohatit naše nedělní výlety o objevovatelský aspekt a tím pádem i riziko případného nezdaru. A tak jsme s průvodcem v ruce místo prověřeného Mlýnského vrchu postupně navštívili Petrohrad, Vlčí kopec, Bukov, Žihelsko a v každé z těchto oblastí jsme bohudík vždy našli téměř idylické místo pro naše „Petrohrátky“. K mojí velké ra-

dosti se holky chytly na první dotek. Jakmile uviděly tátu s mámou ošmatávající kameny, hned se po našem vzoru vrhly každá ke svému balvanu a dožadovaly se dopomoci a chytání při sápání se na něj. Jakmile někde objevily jeskyňku nebo skalní průrvu, už byly v ní a provokovaly v ní imaginární bubáky. Samozřejmě došlo i na oblíbené klacíky, šišky, loupání kůry a rejpaní v mraveništi. Během těchto jejich her jsem kupodivu neměl problém s koncentrací na vlastní bouldrování na rozdíl od lezení nad brečícím kočárkem. Ne že bych tam díky tomu něco významného „podrtil“, ale v klidu a do sytosti jsme se vyblbli všichni čtyři. Navíc jsme si rozšířili obzory o to, jak je Jesenicko malebné, jak hodně je tu skal, jaké neuvěřitelnosti tu na ně místní kluci lezou, nebo jak chutnají zplanělé ringle a švestky v závěru babího léta, jak se chodí po strništi a jak dobře vaří ve Strojeticích v hospodě.

A tak celkem překvapivě (i pro mě) navzdory obecně vžitému názoru musím prohlásit, že na „Petráči“ si zaleze každý. Stačí jen správně hledat a nemít přemrštné ambice. Takže, až se vám s tou vaší drobotinou omrzí všechny ty zooparky, aquaparky a lunaparky, můžu jen vřele doporučit Petrohradský „boulderpark“. Natočíte rodinohodiny (plusové body) a ještě si skvěle zalezete! V rámci rodinné demokracie pak můžete plusové body uplatnit třeba v sólovém opuštětku na „písek“, kde zároveň zhodnotíte čerstvě nabyté bouldrové finesy. No, nezní to lákavě?

LdS

Zimní metodika

Tento rok nám zima opět přeje, hory pokrýl sníh, a tak je na čase udělat zimní metodiku. Takže všichni zájemci o zimní radovánky se sejdou v neděli 24.1.2010 na Sfingách u Měděnce zhruba v 10.00 hod. Nezapomeňte si s sebou vzít teplé oblečení, pokud máte, tak vlastní cepíny, mačky a další potřebný materiál pro vytahování z trhliny, brzdění cepínem, štanďování apod.

Po příjemné nabídce a rychlé dohodě odjíždím v pátek večer s kamarády z Ústecka, vyzbrojen ledovcovými proprietami směr Rakousko. Milou společnost mi tvoří Pája Pilchová s Ivčou a Míšou Vyleťalovými. Cesta ubíhá rychle a zábavně. Pája však již během cesty lehce znervózní, když přijde na přetřes téma bivaků a spacáků. Až po dojezdu do místa našeho nocležiště vše dodatečně pochopím. Její péřový společník do mrazivých nocí zůstal protentokrát nechtěně doma, uprostřed obýváku. Nu což. Ještěže máme k dispozici plechový domeček Focus, který nabízí dostačující útočiště pro dnešní, naštěstí krátkou noc.

Po ranním rozpohybování ztuhlých těl a teplé snídani, vyrážíme v ústrety svým cílům. My s Pájou jsme si vybrali dost dlouhý **Alzenbachl Eisfall (WI 4-/470m)**. Ivča s Míšou nás

ještě kolegiálně doprovází do nástupové vesnice Zwieselsteinu. Se vzájemným přáním zdaru se rozcházíme. My vzhůru k ledopádu, oni přejíždějí níž údolím ke svému vybranému cíli. Po úvodních orientačních nesnázích nacházíme svoji linii. Zjišťujeme, že kvalitního ledu je dnes poskrovnu a převládá sněh a firn. Kličkyjeme žlabem, vybíráme nejpříhodnější cestu a nabíráme výšku. Opravdově jistíme jen místy, v několika výšvizech. I tak se ale probíjíme nahoru přes 4 hodiny. Vzhledem k inzerovanému sestupu obcházením, začínáme tušit zábavu na celý den. Přesně dle předpokladu. Dlouhý traverz úbočím údolí, zpestřený pořádnou brodičkou sněhem, nás dokázal pěkně vyčerpat. Ještěže poslední úsek naší cesty utrpení byl projetý rolbou a zpevněný. Doklapali jsme na dolní stanici lanovky a zavolali naše parťáky – taxikáře. Čekací dobu jsme si zpříjemnili výborným svařeným vínem a pozorováním mumraje v místním ski baru. Po šťastném shledání jsme společně odjeli přenocovat do nám již známého, ověřeného Fun parku. Jelikož v lednu jsou noci opravdu dlouhé a mrazivé a zvláště s přihlédnutím k naší nedovybavenosti, je navýsost jasnější,

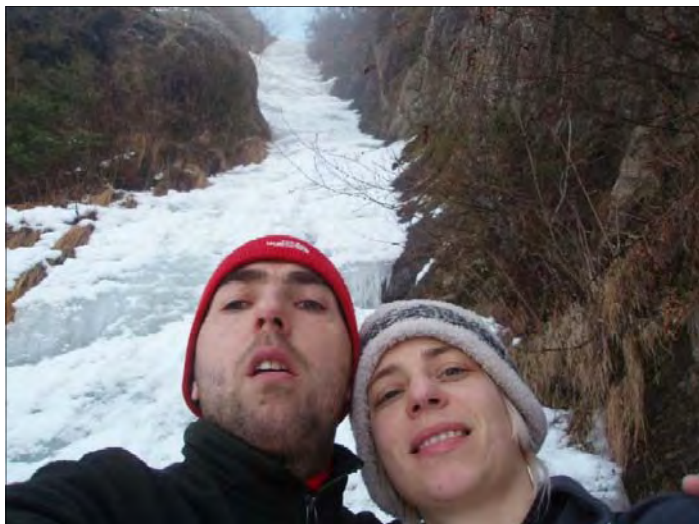
že večer jsme museli strávit v rozumném prostředí. Výběrové řízení vyhrála místní pizzerie s dobrým pivem a výborným jaeger tee. V závěru večera jsme se seznámili i s majitelem tohoto lokálu, kterým byl jistý Kanadčan s velmi ušlechtilým zvykem. S každým novým hostem si v rámci dobrých vztahů dá kalíšek na účet podniku. Ani my jsme tedy nebyli výjimkou a musím přiznat, že jsme se vůbec nevzpouzeli :-).

V neděli ráno se opět rozehríváme teplou snídaní a huderáme na zaříznutá alpská údolí vyhýbající se slunečním paprskům. Po nasycení přejíždíme do přilehlého údolí Kühltal k vesnici Lüsens. Tady se nachází náš dnešní cíl **Gasthausfall (WI 4/ 125m)**. Je k němu krátký přístup a je dostatečně široký, abychom tu mohli lézt obě dvojky vedle sebe.

Po dojití k nástupu zjišťujeme, že nejsme jediní, kdo se rozhodl využít blízkosti tohoto ledopádu. Kromě jiných potkáváme i dvě česká družstva (Horáčci a Pražáci). Střídáme se jak ve vedení, tak v místě na ledopádu a na konci odpoledne shodně konstatujeme dostatečnou míru únavy, která nás opravňuje k ústupu a následnému odjezdu k domovině.

Děkuji svým spolulezcům Pavle, Ivě a Míšovi za krásný vymrznutý víkend!

LeToš.

Lov horezdarů pro rok 2010

Blahouš Kluc

A zase si pískám tu samou písničku. Držím se za cosi podivného v sestupové cestě Věže ve svahu, co může nazvat chytím jen Tomáš Mrázek a na mokré a zledovatělé polici, kterou v létě v klidu překračím v pantoflích, držím balanc jen s vypětím všech sil. Ve tmě se

snažím rozpoznat záhyby skály. Vidím pouze omezeně a proč? Bo mi před chvílí díky mému nešikovnému pohybu spadla čelovka do údolí a Honza se ji jal hledat. Jestli se mu to daří, to nevím. Jsem hypnotizován pouze dalším bruslokrokem, ke kterému jsem se po krátkém zpytování svědomí odhodlal. A kdo za to všechno může? Letoš, náš předseda, můj kamarád, který se mi snažil namluvit, že tento rok horezgary lovit nebude. Pche. Několik opatrných kroků a stojím na vrcholu. Za chvíli za mnou dolézá Honzík, kterého raději dojišťuju. A má i nalezenou čelovku. Zápis v 00.25 h do vrcholovky provádíme s ďábelským úsměvem a jasnou představou tváří všech kamarádů, kterým jsme prvenství vyfoukli před nosem.

Další obětí našeho rozmaru se stává sestupová cesta na Levém pilíři Hlavního masivu. Jakýpak copak, ověřuju se veškerým materiálem a probíjím si cestu k vrcholové knize přes mokré až zledovatělé stupy a to v magické tmě,

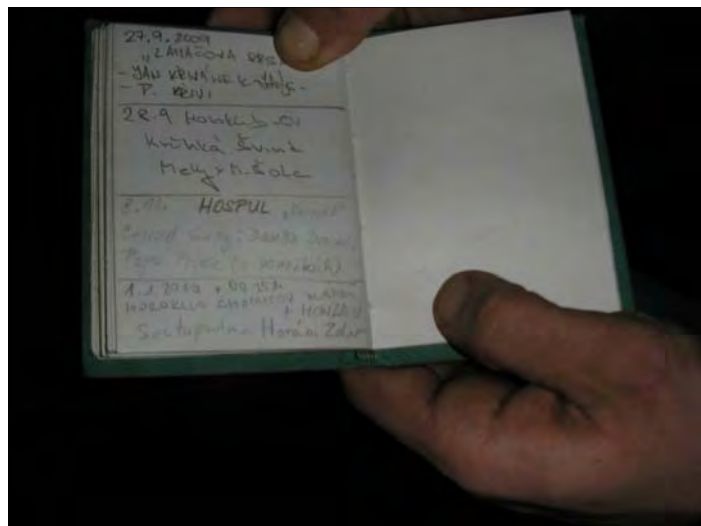
kdy podléhám atmosféře a chvílemi mám pocit, že jsem v krásném snu, který nemůže skončit špatně. A taky, že ne. Další zápis, slanění, teplý čaj a už si to hrneme přes ledovec, který se vytvořil na okraji Ohře.

V dále na cestě zahlédneme dvě čelovky. Ha, Letoš jde lovit. Opět mýlka, tlemíme se na Vencu Latochu s přítelkyní a doporučujeme obezřetnost při zdolávání cest. Prej zkoušel Orasín, ten byl ale nedobytný. Popřejeme si a jdeme každý svou cestou.

Prokousáváme se hustou mlhou ve směru Mezihoří a abychom našťvali co nejvíce lidí, tak se zaměříme na skálu na křižovatce v Zákoutí. Párek bude mít určitě radost :).

Přijíždíme pod skálu, stopy ve sněhu nevídáme, a tak Honza vyběhne sestupovku po zasněžených stupech. Já radostně za ním. Juchu, jsme první. Slaníme přes kříž a pospícháme do auta.

Parkuju auto pod sjezdovkou v Mezihoří a stoupáme ve svahu k Popeláři. Vidím jedny stopy, a tak prožíváme chvíli napětí, když vystupujeme opět tou nejjednodušší cestou na vrchol. V 03.30 h zapisujeme do knihy a rozhodujeme se pro ukončení záškodnické činnosti. Trochu je mi líto, že jsme nepotkali předsedu. Chtěli jsme dát ještě Kočku, ale mám strach, že bych s mým veteránem někde uvízl v horách a objíždět celé hory se mi nechce. Takže plni zážitků nastupujeme do auta, ale co to?! Nejsm schopen otočit klíčkem v zapalování. Auto celou dobu fungovalo bezchybně a teď se po hrozbách ani prosbách nedá přemluvit. Tedy bivak. To se nezamlouvá Honzíkovi, a tak voláme Vencu, který prokáže, že má kamarádského ducha, nechá se vytáhnout z vyhřáté postele a

pospíchá pro Honzu. Já se rozhoduju, že zůstanu v autě do rána. Po nějaké chvíli kolem nás od Boleboře projíždí auto a v domnění, že je to Venca, troubím, blikám a jinak na sebe upozorňuju. Nikdo z auta nevyběhá, tak jdeme my k němu. Přes zamřazená okénka auta se na mě chechtá Párek se svým kamarádem. To by člověk nevěřil, koho může ve 04.00h potkat v horách. Pája taky loví. Chvilí se kroutí, ale pak z něj vypadne, že mu Citeru vyfoukl Jířa s mladochama a na oko se na nás zlobí za Popeláře. Čekáme společně na Vencu, který někde bloudí. Nakonec před 05.00h dojíždí i s přítelkyní. Nabírá Honzu, mě pro změnu Párek a jedu k němu do Zákoutí na chatu.

V 09.30 h volám tátovi, který hned spěchá na Mezák. Vyhrabu se z romantického prostředí Pájovi chalupy a přecházím kopec zmrzlou krajinou až pod sjezdovku.

Táta doráží a čtyřmi škrubnutími za volant zprovozňuje auto. No super. Díky všem kamarádům, kteří nám pomohli. Později jsem zjistil, že jsme se všichni honili po lese, abychom „oloupili“ Letoše, ale on se v klidu hřál v teple domova a to až do rána. Jaká hanba.

Abych dovršil svůj první den v roce 2010 zážitky, pospíchám v 14.00 h do Bezručova údolí k rybníku, kde už na mě čeká 8 otužilců z řad Horoklubu a jeho přátel, kteří pod organizátorskou taktovkou Davida Šimka smývají prach roku 2009 v polozamrzlém rybníce. Diváků byla spousta a legrandy ještě víc. Doporučuju z této akce udělat tradici :).

Lovci: Honza Unger, Blahouš Smrtihlav

Tato věž nacházející se v červenohrádecké oboře patří k nejmohutnějším a nejkrásnějším věžím v regionu.

Dnes užívaný název Citera vznikl pravděpodobně chybným překladem původního německého názvu Zitterstein, což v doslovném překladu značí Osikový kámen (věž). O trefnosti původního názvu svědčí i výskyt několika exemplářů topolů osik rostoucích na samotném vrcholu věže ještě před několika málo lety, než byly včetně vzrostlých bříz neznámým „pachatelem“ odstraněny.

Poprvé se český název objevuje v průvodci Lezecké terény na Chomutovsku vydaném v roce 1991. Tímto se vlastně poprvé ve své historii dostává věž do průvodce. Přesto je velmi pravděpodob-

né, že první výstupy zde vykonali ještě v předválečných letech němečtí lezci z Jirkova a blízkých osad. Fakta však chybí a jištění nebylo nikdy nalezeno.

V březnu roku 1964 věž zdolává Milan Kutílek s Edmundem Kühnelem Smrkovou cestou. Dle jeho vzpomínek byla věž v tu dobu neuvěřitelně porostlá mechy a lišejníky. Vyjma obdobných sporadických výprav není věž před ani po tomto datu zřejmě lezecky příliš navštěvována. Nejlépe situaci zhodnotil Zdeněk Doskočil ve svém průvodci slovy „upadla na mnoho let v zapomnění“. Přitom v tu dobu neexistovala červenohrádecká obora, průjezdná byla tzv. stará bolebořská cesta a přístup byl tudíž podstatně jednodušší než dnes. Rozhodnutí o zbudování obory padlo v roce 1986 a uznána byla v listopadu roku 1989. Držitelem obory jsou v současnosti Lesy ČR s.p. LS Litvínov.

Paradoxně právě v době výstavby obory věž navštěvuje Z. Doskočil s druhy a přelézají většinu logických linií. Po vydání průvodce (1991) se dostává věž pomalu do podvědomí lezecké veřejnosti. Díky absenci stabilního fixního jištění a jisté odlehlosti věže je však návštěvnost i nadále v přijatelných mezích a na cesty není třeba stát ve frontě.

17.4.1994 zakládá P. Suchopárek na věži vrcholovou knihu, která je až do konce roku 1998 umístěna na vrcholu. Kvůli velkému množství nesmyslných zápisů ceprů je však později přesunuta do stěny do cesty SZ kout, kde je táž kniha dodnes.

Během května roku 1999 se rozlomil a zřítíl do údolí ohromný mnohatunový balvan ležící na vrcholu vpravo od Staré cesty (nad mohutným koutem).

18.5.2005 vyměňuje Leoš Dvořáček jedinou skobu na Citeře umístěnou v horních partiích Konvalinkové cesty.

V roce 2007 byl na vrcholu osazen dobírací nýt Kouba poté, co někdo pořežal v předchozím roce veškerou vegetaci na vrcholu vhodnou k zajištění druholezce.

Toť v kostce zhruba vše, co se historie věže týče.

Skála se nachází v nadmořské výšce 510 m a tvoří ji dvojslídňá okatá rula rozbrázděná systémem výrazných spár a puklin a to jak vertikálních, tak horizontálních. Drtivá většina stávajících cest je

tudíž odjistitelná vyjímatelnými pomůckami.

Výška skály je rozdílná. Údolní SSZ stěna se blíží svou výškou k 20 metrům a naopak V stěna, kudy vede i Stará cesta k vrcholu, měří pouhých 5 m. Vrchol je prostorný, čistý, avšak bez zvláště okouzljících výhledů. Omezený je pouze výhled k východu na Jedlovou horu částečně zakrytý vzrostlými buky.

V době vydání prvního průvodce v roce 1991 bylo na věž evidováno 13 cest, v roce 1999 Lezecký průvodce Krušných hor, Středního Poohří a Českého středohoří udává již 15 cest a jednu variantu. V současnosti vede k vrcholu 16 cest a tři varianty.

V těsném sousedství Citery se nachází spousta zhodnocených skalních výchozů.

Dále statistika z 15 let staré vrcholové knihy:

Počet zápisů se rok od roku mění, ale průměrně se pohybuje kolem 10 zápisů za rok (nepočítaje blábolky ceprů v prvních 6 letech, kdy byla VK umístěna na vrcholu věže).

1994 – 6 zápisů	2002 – 8 zápisů
1995 – 10 zápisů	2003 – 24 zápisů
1996 – 12 zápisů	2004 – 16 zápisů
1997 – 7 zápisů	2005 – 15 zápisů
1998 – 5 zápisů	2006 – 8 zápisů
1999 – 9 zápisů	2007 – 17 zápisů
2000 – 4 zápisů	2008 – 9 zápisů
2001 – 3 zápisů	2009 – 5 zápisů

V lezenosti jednotlivých cest vede, nepočítáme-li Starou cestu, ryzí klasika – SZ kout s 57 přelety těsně následován Smrkovou cestou s 54 a Konvalinkovou cestou se 48 přelety. Následuje Náhorní c. (44), Nezimní (33), V hrana (31), S spára, Jarní cesta a Nová cesta mají po 30 přeletech. Vcelku oblíbené jsou i Západní pravá (22), JZ hrana (20) a Loučení s Milošem s 18 přelety včetně varianty. Jednoznačně nejméně lezenými cestami s méně než jedním přeletem do roka jsou Žabata cesta (13 přeletů) a Západní levá s pouhými 10 přelety za 15 let. Mimo tyto „lezitelné“ cesty vede k vrcholu samozřejmě ještě poněkud morbidní Midžisův návrat, který ani 5 let po prvovýstupu nemá !! přelet.

O tom, že věž se stala srdeční záležitostí mnoha skalních krušnohorců, svědčí časté návraty. Nejvíce návštěv zaznamenal Pavel Suchopárek se 40 návštěvami. Shodně, tj. 23 návštěv zaznamenali Ludva Kostka s Jakubem Tichým a 21 x sem zabloudil Leoš Dvořáček. Následují Vladimír Štork a Petra Suchopárková s 9 návštěvami a Venca Latocha s Jaroslavem Merhou zde byli 8 x. Následují Petr Suchopárek (5 x), Zdeněk Doskočil (4 x), Milan Svinařík (4 x). Dalších 15 lezců navštívilo věž méně než 4x a více než 1x.

A několik zajímavostí na konec. Zřejmě nejmladším zástupcem rodu Homo sapiens pobýva-

jícím na vrcholu věže byl 14,5 měsíční Adam Maňásek (vynesen v sedačce). Během 15 let navštívili věž dva zahraniční lezci ze SRN.

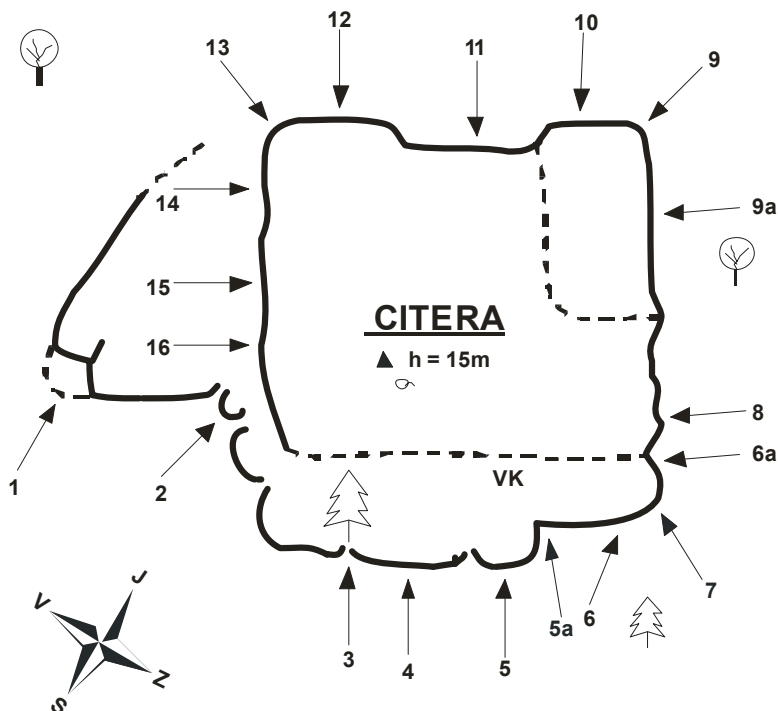

Popisy cest:

- 1) **Žabata cesta 5+**; J. Šťastný, M. Svinařík, 13.5.1989. Koutkem pod malý převis a pomocí spáry přes převis n.v.
- 2) **Severní spára 5**; J. Kouba, Z. Doskočil, 22.6.1988. Koutovou dvojspárou na předskalí.
- 3) **Smrková cesta 3**; M. Kutílek, E. Kühnel, 6.3.1964. N blízko levé hrany pod kout s dvojspárou. Jí na předskalí a podél (SV) hrany či středem členité stěny n.v.
- 4) **Konvalinková 5-**; J. Kouba, Z. Doskočil, 22.6.1988. Stř. ploten, výše podél jemné trhliny (skoba) n.v.
- 5) **Severozápadní kout 3**; Z. Doskočil, J. Kouba, 22.6.1988. Koutem a spárami n.v.
- 5a) **Nást. var. SZ koutu 4**; N přímo koutem.
- 6) **Západní levá 3+**; J. Kouba, Z. Doskočil, 22.6.1988. N převisem v (S) stěně blízko hrany. T za hranu do (Z) stěny. Krátkou spárou na stupeň a členitou stěnou př. n.v.
- 6a) **Přímá varianta 4**; J. Merha, M. Košťur, 4.9.1994. N v levé části (Z) stěny a členitou stěnou n.v.
- 7) **Midžisův návrat 6+**; L. Dvořáček, M. Hradský, J. Tichý, 7.4.2004. SZ hranou přes dva

- výr. převisy a po hraně snadno n.v.
- 8) **Západní pravá 4-**; Z. Doskočil, J. Kouba, 22.6.1988. N asi upr. stěny. Pr. spárou přes přev. stupeň do vhloubení a jím n.v.
 - 9) **Loučení s Milošem 5**; J. Kouba, Z. Doskočil, 22.6.1988. Po (JZ) hraně krátce na polici, po ní dol. do kouta a jím n.v.
 - 9a) **Přepisová varianta 6-**; Pavel Suchopárek, O. Štejnár, 21.10.2000. Přev. stěnkou v (Z) stěně př. ve spádnicí horní části cesty „Loučení s Milošem“.
 - 10) **Jihozápadní hrana 3+**; W. Klenot, J. Kopecký, 26.3.1989. Přímo po hraně n.v.
 - 11) **Náhorní cesta 2**; M. Kutílek, Svoboda, 8.4.1964. Přes stupně n.v.
 - 12) **Jarní cesta 4**; J. Kopecký, W. Klenot, 26.3.1989. Vl. od V hrany stěnou a podél trhliny.
 - 13) **Východní hrana 3.**
 - 14) **Nezimní 3**; Krátkou stěnkou vl. od „Staré cesty“.
 - 15) **Stará cesta 1.** Sestupová.

- 16) **Nová cesta 2**; Pavel Suchopárek, 1.6.1999. Krátkou spárou a hlubokým koutem n.v.

PKH 2010

ANEB PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

Další ročník této oblíbené zimní akce se uskuteční tradičně na konci ledna, tj. o víkendu **29. - 31.1.2010**. Snad nám do té doby ještě nějaký sníh připadne a ten stávající neroztaje.

První etapa povede opět do Horní Blatné. Ten, kdo si vezme v pátek volno, může vyrazit už ráno z Bublavy a odtud buď po české nebo německé straně hranice do večera dojet na Blatnou. Kdo musí v pátek do práce a má chuť ještě večer urazit nějaké ty kilometry na běžkách, může odpoledne skočit na vlak a dojet do Nových Hamrů, odkud je to za svitu čelovek na Blatnou nějakých 20 km. Kdo se chce šetřit na večerní pokec a následně druhou a třetí etapu, tak může přijet na Blatnou večer vlakem. Sejdeme se v hotelu Modrá hvězda, kde budeme spát.

Sobotní etapa povede po magistrále na Božák, kde někteří snídají a jiní obědvají, pokračuje na traverz pod Klínovcem a končí v Měděnci. Nocleh bude zajištěn v pensionu Sport u náměstí. Závěrečná etapa povede okolo Přísečnice do Hory sv. Šebestiána, odkud se po krátkém občerstvení sjíždí Bezručákem do Chomutova. Komu by se ještě nechtělo domů, tak může ze Šebíku pokračovat po hřebeni Krušných hor dál a za další dva dny dojet až do Tisé.

Kdo se chce této akce zúčastnit, tak ať mi dá vědět co nejdříve, abych mohl zamluvit ubytování. Drsoňové jedou samozřejmě s plnou polní, hostincům se obloukem vyhýbají a spí ve vlastních stanech či v záhrabu.

Takže neváhejte a přihlaste se co nejdříve. A pilně trénujte, ať se moc necouráte :o).

Jířa

Soutěž o největšího „Škodiče“

Je tady opět nový rok a s ním i čas hodnocení roku předešlého a plánování toho letošního. Proto bych rád touto cestou požádal všechny členy klubu, aby vyplnili formulář soutěže o největšího škodiče Horoklubu Chomutov za rok 2009 a předali mi ho nejpozději na únorové schůzi.

Na březnové schůzi budou vyhodnoceny výsledky soutěže a na valné hromadě v dubnu budou všichni, kdo odevzdají alespoň částečně vyplněný formulář, odměněni hodnotnými cenami.

Pokud se vám nechce počítat body, nemusíte, vyplňte alespoň počet vylezených cest a třeba se s námi podělte o nejhezčí navštívené oblasti či jiné sportovní výkony, které jste v loňském roce absolvovali. Formulář neslouží jen k porovnávání dosažených výsledků, ale také ke vzájemné informovanosti o tom, co jednotliví členové klubu během roku dělají, protože s mnohými se vidíme jen na posledním slanění a s některými ani to. Takže pokud se chcete vzájemně vidět častěji, přijďte si pokecat třeba na příští klubovou schůzi, která se koná v pondělí 1.2.2010 od 18.00 hod v restauraci U kocoura v Chomutově. A nezapomeňte s sebou vzít ten vyplněný formulář.

HOROKLUB CHOMUTOV		Husova 83/2906, 430 03 Chomutov tel. 474 624 008 fax 474 624 275	
 ŠKODIČOVA ZPOVĚĎ za rok			
Jméno a příjmení:		
Doba aktivní horolezecké činnosti:		
Nejčastěji navštěvované oblasti v tomto roce:		
Nejzajímavější navštívené oblasti letos:		
Počet výstupů na pískovci:	Počet bodů:
Počet výstupů na skále:	Počet bodů:
Počet výstupů v horách:	Počet bodů:
Počet výstupů celkem:	Celkem bodů:
Počet prvovstupů:		
Další hodnotné sportovní výkony (předbody, přejezdy, via ferraty apod.):			
.....			
.....			
.....			
<small>Bankovní spojení: KB Chomutov číslo účtu: 2111750217/0100</small>		<small>IČO: 61342726 nejme plátcí DPH</small>	<small>URL: http://www.horoklub.cz E-mail: horoklub@horoklub.cz</small>

Jířa

Příspěvky pro rok 2010

	<u>Celkem</u>	<u>pro klub</u>	<u>pro ČHS</u>
Přispívající do 15-ti let (do ročníku 1996)	200,- Kč	100,- Kč	100,- Kč
Činní do 18-ti let (1995 - 1993)	300,- Kč	200,- Kč	100,- Kč
Činní ve věku 18 let (1992)	400,- Kč	300,- Kč	100,- Kč
Činní (od ročníku 1991)	400,- (800) Kč	400,- Kč	400,- Kč
Zakládající	0 (400,-) Kč	0,- Kč	400,- Kč
Zakládající (vstupní poplatek) 5.000,- Kč			

Členové našich kroužků mládeže platí automaticky v rámci klubových příspěvků i příspěvky do ČHS, protože na ně dostáváme od ČHS dotace. Dospělí se musí sami rozhodnout, jestli chtějí kromě klubových příspěvků zaplatit přes klub i příspěvky do ČHS, popř. jestli si zajistí individuálně členství v jiném horolezeckého spolku (Alpenverein, JAMES, DAV apod.).

Příspěvky je možné zaplatit hotově nebo bankovním převodem na klubový účet č. 2111750217/0100 (jako variabilní symbol použijte své rodné číslo). Poslední termín, kdy se příspěvky vybírají bez penále je únorová schůze, která se bude konat v pondělí 2.2.2009.

Jířa

Skupina otužilců

Asi týden před Silvestrem mně Luciferka Šimků (za svobodna Fischerů) pozvala na akci, která si rozhodně nezadá s bláznovstvím všech Horoklubáckých Drsoňů, Otvírání skal na kolech, Výběhů na Jedlák nebo Baltazar Cupů. David, který jí pojal za ženu, pravidelně na Nový rok chodí s kamarády smočit tělesnou schránku do rybníka a letos přenesl tuto akci do Chomutova. Jako místo činu vybral rybníček zvaný Hřebíkárna u vstupu do Bezručova údolí. Protože jsme jeli slavit Silvestra do vesničky nedaleko Slaného, nijak zvlášť jsem s naší účastí na Ráchání nepočítal.

Prvního ledna jsme se vraceli do Chomutova až po dvanácté hodině – Deivina s Pepou Mezníkem šli přeci jen spát až v osm ráno. Ráchání mělo začít ve dvě hodiny, takže domů jsme jeli s tím, že sice pozdě, ale aspoň se pojedeme podívat k Hřebíkárně, že rádi potkáme pár lidí z Horoklubu, ale určitě nepolezeme do té ledové vody. Pak zničehonic Deiva zalitovala, že si nestihneme zajet pro plavky, protože ONA by do té vody vlezla. Pak se ozval i Pepa, že kdyby měl plavky..... a potom se Šišky s Pepou začaly trumfovat, že jsem si připadal jak na mariáši : to stihneme....., vezmeme si všichni plavky....., rovnou tam přijedeme v plavkách....., oblečeme se jak k moři !!

Začala pro Šišky tak typická akce „kulový blesk“. Zvýšeným úsilím dieselového motoru jsme dorazili do Chomutova v půl druhé a převrátili náš i Deiviny byt naruby. Župánky, klobouky, tmavé brýle, plavky, nafukovací rukávky, horký čaj do termosky a

honem do Bezručáku.

Za pět minut dvě se před evidentně překvapeným Davidem a jeho kamarády vyhrnuly z auta výrazně letně oblečené Šišky doprovázené dvěma džentlmeny v županech. Během pár minut čekání na další otužilce se nám začal mráz pěkně zakusovat do nechráněných částí těla a na břehu se začali shromažďovat náhodní kolemjdoucí v očekávání nějaké neobvyklé podívané. Chvilí po druhé hodině dorazil Letoš s Blahoušem a všichni se začali převlékat do plavek. Přestože teplota byla pod bodem mrazu, ve vzrušené atmosféře plné hecování, naše odhodlání nejtít do vody začalo tát jako sníh na jaře. Když jsme viděli s jakou vervou a radostí se vrhají do vody ostatní, nedalo nám to, a šli jsme taky.

Mé další pocity se nedají ani vylíčit !!! Bylo to OPRAVDU osvěžující. Jen vody bylo málo a kdo se těšil na skok do vody, mohl být trochu zklamaný. Ale není třeba zoufat. Pro skoku chtivě by se příští rok mohlo udělat Ráchání třeba na Kamenčáku.

Broněk

Šišky a Pepa Mezník

Okénko do historie oddílu

Fotky pocházejí z archivu Bohouše Dvořáka

1) 1984 říjen na Teryho chatě. Miloš Hlíza nastupuje.

2), 3) 1986 Pilířem na Květnicovou vežu s Mírou Dostálem.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu a první v příštím roce se uskuteční v pondělí 1. února 2010 od 18.00 hod. v restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft Publisher ❖